

Mathewson Fabuła wykładu biblijnego 1 - Gen1-3

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

Doktor David Mathewson przez osiem lat wykładał tematykę Nowego Testamentu i grekę w Gordon College, po czym jesienią 2011 roku powrócił do seminarium w Denver. Zanim zaczął pracować jako nauczyciel akademicki, przez sześć i pół roku był zaangażowany w posługę duszpasterską w Montanie i przez kilka lat nauczał w Oak Hills Christian College w Bemidji w stanie Minnesota. Dave uzyskał doktorat na Uniwersytecie w Aberdeen w Szkocji.

Jego rozprawa doktorska została opublikowana na Uniwersytecie w Sheffield zatytułowana *A New Heaven and a New Earth, the Meaning and Function of the Old Testament in Revelation 21.1-22.5*, a ostatnio *Verbal Aspect in the Book of Revelation*, opublikowana w 2010 roku przez EJ Brill . Dave wprowadzi nas w fabułę Biblii, gdzie prześledzi pięć głównych tematów od Księgi Rodzaju do Objawienia. Są to lud Boży, przymierze, świątynia, królestwo i ziemia, czyli stworzenie.

Oto dr Dave Mathewson z wykładem numer jeden, rozpoczynającym fabułę Biblii w Księdze Rodzaju od pierwszego do trzeciego. W porządku. W tej serii wykładów chcę omówić to, co nazwałem fabułą Biblii.

Oznacza to, że chociaż Biblia składa się z różnorodności ksiąg, pod względem historycznym i literackim, jeśli chodzi o gatunek literacki tych ksiąg, chociaż Biblia składa się z różnorodnych rodzajów ksiąg, to jednocześnie kryje się za nią różnorodność jest, moim zdaniem, jednolitą historią lub jednolitą narracją, która świadczy o odkupieńczym postępowaniu Boga ze swoim ludem w historii. Tak naprawdę ta historia, którą zobaczymy na kartach Starego i Nowego Testamentu, ma wszystkie cechy historii, które znamy. Ma typową fabułę.

Przyjrzymy się na przykład scenerii opowieści, nad którą spędzimy większość pierwszego wykładu. Przyjrzymy się scenerii, kim są główni bohaterowie oraz jakie są dominujące tematy i kierunki historii. A potem sceneria jedynie przygotowuje grunt pod konflikt.

W większości dobrych historii pojawia się konflikt lub kryzys, który należy rozwiązać. I biblijna historia nie jest inna. Przyjrzymy się kryzysowi, który następuje w biblijnej historii, narracji lub fabule i zobaczymy, jak ta historia zostanie rozwiązana, jak kryzys lub konflikt zacznie się rozwikłać i znajdzie swoje rozwiązanie przede wszystkim w Nowym Testamencie w świetle spełnienia w Chrystusie, ale także w Jego ludzie.

Zatem może na początek chciałbym po prostu powiedzieć kilka rzeczy na temat tego, czym ta seria wykładów nie jest. Ten cykl wykładów nie jest przeglądem całej Biblii. Tak więc istnieją duże sekcje Starego i Nowego Testamentu, całe księgi, które pominę, ponieważ nie jest to przegląd głównej treści i struktury, tematów i tła każdej większej księgi.

Po prostu śledzę historię i będziemy spędzać czas na przyglądaniu się bardziej znaczącym tekstom znajdującym się w Starym Testamencie i ich wkładowi w tę historię, ale nie jest to przegląd całego Starego lub Nowego Testamentu. W tej serii wykładów nie będę też odpowiadać na wiele pytań, które mogą cię zainteresować, na przykład w Księdze Rodzaju, której się przyjrzymy, badając dzisiejszą scenerię. We wczesnym rozdziale Księgi Rodzaju nie odpowiem, ani być może nie jestem przygotowany lub wykwalifikowany, aby odpowiedzieć na pytania takie jak: skąd Kain i Abel wzięli swoje żony? A może kosmos został stworzony w ciągu siedmiu dosłownych dni lub wieków? Nie mam zamiaru odpowiadać na te pytania.

Ponownie skupię się głównie na wątkach teologicznych lub teologicznej fabule przewijającej się przez Stary i Nowy Testament. Więc w pewnym sensie zmierzamy w

tym kierunku. Ponownie poświęcę czas na przeglądanie reprezentatywnych tekstów ze Starego i Nowego Testamentu, a także poświęcimy trochę czasu na Księgę Rodzaju od 1 do 3, które w pewnym sensie wyznaczają scenę i są scenerią całej historii.

Przyjrzyjmy się temu teraz. Punktem wyjścia lub scenerią są rozdziały Księgi Rodzaju od 1 do 3, przy czym rozdział 1, który w pewnym sensie stanowi nadrzędny kontekst lub podsumowanie pozostałej części tej części, jest taki, że na początku Bóg stworzył niebiosy, ziemię i ziemię był bezkształtny i pusty, a ciemność zakrywała oblicze głębin. Sugeruje to, że Księga Rodzaju od 1 do 3 zaczyna się od istnienia Boga, który jest suwerennym stwórcą wszystkiego, co istnieje.

Jest On suwerennym władcą swego stworzenia i to właśnie w tym opisie stwórczego działania Boga można odnaleźć wszystkie elementy tej historii. Znalaziono wszystkie dominujące tematy, które będą tkąć się w pozostałej części Biblii jako część jej fabuły. A ja chcę po prostu dotknąć tych dominujących tematów.

Pierwszy, i nie będę przedstawiał ich koniecznie w kolejności, a także czasami bardzo trudno jest oddzielić lub rozdzielić niektóre z tych tematów, ponieważ są one integralnie powiązane w ramach fabuły. Czasami więc poruszam jeden temat, ale mówię też o innych. Ale pierwszy temat jest tematem ludu Bożego.

W rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju, jako stwórca, suwerenny stwórca nad swoim wszechświatem, Bóg stwarza lud, z którym wejdzie w relację. Zatem Adam i Ewa nie mają być tylko pierwszymi ludźmi, ale są samym początkiem, czyli pierwszym ludem Bożym, pierwszymi ludźmi, z którymi Bóg wejdzie w relację przymierza. Termin „przymierze” porusza inny temat, lecz Adama i Ewę należy postrzegać jako pierwszych ludzi Bożych, z którymi Bóg, jako suwerenny władca stworzenia, stworzy teraz relację przymierza i z którą ustanowi relację przymierza.

W rzeczywistości mandat Adama i Ewy, czyli ich główna funkcja w tej narracji i w stworzeniu, nad którym Bóg jest suwerennym władcą, jest określony w tekście takim jak rozdział 1 Księgi Rodzaju oraz wersety 26 i 27. Gdzie w kulminacyjnym momencie swego stworzenia pracy – mówi Bóg, po czym Bóg rzekł: Uczyńmy człowieka, czyli rodzaj ludzki na nasz obraz, na nasze podobieństwo i niech panują nad rybami morskimi, nad ptactwem powietrznym, nad bydłem, i nad wszystkimi dzikimi zwierzętami ziemi, i nad wszelkim płazem pełzającym po ziemi. Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz.

Na obraz Boży stworzył ich, mężczyznę i kobietę, stworzył ich. Jestem przekonany, że kryje się za tym idea obrazu, chociaż istniało wiele sugestii, kulturowych, teologicznych, funkcjonalnych lub ontologicznych, co do tego, co obraz może wiązać się przynajmniej z myślą, że idea obrazu sugeruje, że Adam i Ewa mają działać jako przedstawiciele Boga. Jako istoty stworzone na obraz Boga mają reprezentować Boga w stworzeniu.

A przede wszystkim jest to wypracowywane przez to, że mają władzę nad całym stworzeniem. Pamiętajcie więc, że Bóg jest suwerennym władcą stworzenia i teraz stwarza ludzi na swój obraz jako swoich przedstawicieli. Mają reprezentować panowanie Boga nad Jego stworzeniem.

Jako Jego przedstawiciele mają szerzyć królestwo Boga i Jego chwałę po całym stworzeniu. Rozumiem, że przede wszystkim to właśnie ma na myśli stwierdzenie, że Adam i Ewa zostali stworzeni na obraz Boga. Są jego przedstawicielami, którzy mają szerzyć jego panowanie i chwałę po całym stworzeniu.

To wprowadza kolejny dominujący wątek, a mianowicie ten, który wiąże się z, jak już powiedzieliśmy, pojęciem obrazu Boga. Oznacza to, że Adam i Ewa, stworzeni na

obraz Boga, mają przede wszystkim działać jako zastępcy Boga w Jego stworzeniu. Zatem znowu mają reprezentować panowanie Boga nad całym stworzeniem.

Mają ustanowić i szerzyć panowanie Boga i Jego chwałę w całym stworzonym wszechświecie. Są zastępcami Boga. Jako wiceregenti Boga prawdopodobnie tak też powinniśmy rozumieć powierzony im mandat.

Właśnie przeczytałem wersety 26 i 27 Pierwszego rozdziału Księgi Rodzaju. Ale werset 28, innymi słowy, myślę, że to, co to sugeruje i zauważam nakaz bycia płodnym i rozmnażania się, jest ponownie powiązane z ideą panowania lub rządzenia nad całym stworzeniem jako przedstawiciele Boga. Myślę, że Bóg mówi, że sposób, w jaki mają wypełnić swoje zadanie bycia nosicielami obrazu Boga i reprezentowania Bożej władzy nad stworzeniem, polega na wydawaniu na świat noszącego obraz potomstwa, które w ten sposób wypełni ziemię, ustanawiając i szerząc w ten sposób Boże panowanie i chwałę w całym stworzeniu. Podsumowując, Adam i Ewa zostali stworzeni na obraz Boży jako przedstawiciele Bożego panowania.

Bóg jest suwerennym władcą stworzenia, ale stworzył Adama i Ewę na swój obraz, aby reprezentowali Jego panowanie w całym stworzeniu, a oni również mają rodzić i wydawać potomstwo noszące obraz, będąc płodnymi, rozmnażając się i zapełniając ziemię. I to dzięki kolejnemu potomstwu noszącemu obraz panowanie Boga i Jego chwałę w końcu rozprzestrzeni się na całe stworzenie. To prowadzi nas do innego tematu, a jest to temat przymierza.

To samo dotyczy się ludzi, ale chociaż słowo przymierze nie jest wspomniane w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju, występują tam wszystkie elementy przymierza. Oznacza to, że Bóg jest przedstawiony jako zwierzchnik, władca całego stworzenia, a teraz stworzy i wybierze lud, któremu będzie błogosławił i z którym nawiąże stosunki, a to przymierze będzie obejmować także błogosławieństwo i przekleństwo. Bóg ich

pobłogosławi i zauważmy już w wersecie 28 rozdziału 1, że Bóg ich pobłogosławił i powiedział do nich: bądźcie płodni, rozmnażajcie się.

Zatem stworzenie jest miejscem błogosławieństw dla ludu Bożego, ale później zobaczymy, że istnieją również przekleństwa, które się spełnią, jeśli odmówią życia zgodnie ze swoją stroną przymierza. Głównym sercem przymierza jest formuła: Ja będę ich Bogiem, a wy będziecie moim ludem, co powtarza się w całym Starym Testamencie. Ponownie, nie ma tu samej formuły, nie ma tu terminu przymierze, ale wyraźnie Bóg jako zwierzchnik władca stworzenia zamierza teraz wejść w relację przymierza ze swoim ludem, tworząc lud i błogosławiąc go, jeśli będzie posłuszny swojej stronie zastrzeżenie przymierza, które znajduje się w Bożym przykazaniu im w rozdziale 2, że nie wolno im jeść z drzewa poznania dobra i zła.

I znowu, nie jestem zainteresowany w tym miejscu wyjaśnianiem, co to może być, ale po prostu podnoszę tę kwestię, jest to zastrzeżenie, że jeśli mają wypełnić swoje zadanie, aby być płodnymi i rozmnażać się oraz reprezentować Bożą władzę nad całym stworzeniem w ramach tego przymierza będą posłuszni Bogu i nie będą dotykać tego drzewa poznania dobra i zła. I odwrotnie, nieposłuszeństwo temu przykazaniu spowoduje przekleństwo, podobnie jak temat błogosławieństwa i przekleństwa, który można znaleźć w przymierzu Mojżesza w dalszej części Starego Testamentu. Tak więc Bóg ustanawia relację przymierza, będzie Bogiem Adama i Ewy, jego nowo stworzonego ludu, a oni będą Jego ludem i wypełnią swoje polecenie i mają dotrzymać swojej części przymierza, a jeśli tak uczynią, Bóg im pobłogosławi.

Jeśli okażą nieposłuszeńść, Bóg ich przeklnie i wypędzi z ogrodu, z ziemi, którą im dał. To prowadzi nas do następnego tematu, a jest nim temat ziemi. Księga Rodzaju 1 i 2 oraz ten dość szczegółowy opis siedmiu dni stworzenia – znowu nie interesuje mnie, jak je rozumiemy, czy jest to dosłowny 24-godzinny dzień, czy dłuższy okres czasu, nie o to mi chodzi Teraz.

Chodzi o to, z teologicznego punktu widzenia, co to ma wspólnego z scenerią i początkiem historii. To, co moim zdaniem dzieje się w rozdziałach 1 i 2, nie dotyczy tylko powstania Ziemi, chociaż tak się dzieje, faktycznie mówi o początkach Ziemi i stworzeniu, ale nie jest to wcale bliskie naukowemu wyjaśnieniu jak Ziemia, pochodzenie Ziemi i ta relacja z pewnością w ogóle nie wykluczają wyjaśnień naukowych. Ale ważniejsze jest to, że nie chodzi tu o pochodzenie ziemi, ale o to, że Bóg stworzył ziemię lub środowisko odpowiednie dla swego ludu.

Bóg stwarza środowisko nadające się do zamieszkania przez swój lud oraz środowisko, w którym może On zamieszkać i przebywać ze swoim ludem. Zatem ziemia opisana w rozdziałach 1 i 2 jest miejscem błogosławieństw, miejscem urodzaju, którym Boże stworzenie, Jego człowieczeństwo, Jego nowy lud, Adam i Ewa, będą mogli ponownie się radować, jeśli dotrzymają końca przymierza. Jeśli nie, zostaną wypędzeni z tej ziemi.

Zatem ta ziemia, o której mowa w rozdziałach 1 i 2, to jest ta ziemia, którą Bóg daje jako łaskawy dar swojemu ludowi, Adamowi i Ewie. Jest to miejsce błogosławieństwa, gdzie Bóg zamieszka i zamieszka ze swoim ludem. A teraz, jeśli chodzi o temat ziemi i stworzenia, chcę, żebyście zwrócili uwagę na rozdział 1 i werset 1. Na początku Bóg stworzył niebiosy i ziemię.

Zobaczymy później w jednym z wykładów, gdzie ta koncepcja pojawia się ponownie i jest ważna. Ale w związku z tematem stworzenia ziemi, czyli stworzenia ziemi jako miejsca błogosławieństwa i łaskawego daru dla ludzi, środowiska odpowiedniego do życia Jego ludu i Boga do zamieszkania pośród nich, to zwróć uwagę na wzmiankę w rozdziałach 1 i 2, zwłaszcza wzmiankę w rozdziale 2 o ogrodzie. Tak więc w rozdziale 2, w wersety 8 i 9, przeczytamy więcej o tym później, ale to się zacznie: I Pan Bóg zasadził ogród w Edenie na wschodzie i tam umieścił człowieka, którego stworzył.

Sprawił Pan Bóg, że wyrosło z ziemi wszelkie drzewo przyjemne z wyglądu i dobre do jedzenia. Pośrodku ogrodu znajduje się także Drzewo Życia i Drzewo Poznania Dobra i Zła, którego później Adamowi i Ewie, w ramach postanowienia przymierza, powiedziano, że nie wolno im się dotykać. Ale to, co chcę powiedzieć o ogrodzie, dotyczy przede wszystkim tego, co dzieje się tutaj, a tę obserwację zawdzięczam profesorowi Starego Testamentu, Johnowi Waltonowi, a także kilku innym osobom, ale myślę, że to, co się tutaj dzieje, to ogród Eden jest przedstawiany i pod pewnymi względami reszta stworzenia, ale jestem przekonany, że szczególnie ogród Eden jest przedstawiany jako przestrzeń święta.

Ogród Eden to miejsce, w którym Bóg zamieszka ze swoim ludem, Adamem i Ewą, a rolą Adama i Ewy jest go strzec i strzec. Zwróć uwagę na rozdział 2 i werset 15. Jest tam napisane: Pan Bóg wziął człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby go uprawiał i strzegł.

Jestem przekonany, że to zdanie „uprawiać i utrzymywać” nie tyle przedstawia Adama i Ewę jako pierwszych ogrodników lub pierwszych architektów krajobrazu pierwszego stworzenia, ile zamiast tego ich jedyną rolą jest ochrona świętej przestrzeni. Ich rola jest podobna do roli kapłanów później w świątyni, tak że Adam i Ewa w pewnym sensie funkcjonują jako pierwsi kapłani ogrodu Eden. Późniejsza literatura żydowska, zwłaszcza ta, którą zobaczymy później w Starym Testamencie, jak sądzę, Stary Testament wyraźnie wskazuje, że świątynia, świątynia Starego Testamentu, w zasadzie miała być miniaturowym ogrodem Edenu, ponieważ właśnie tam Najpierw zamieszkał Bóg.

Było to pierwsze święte miejsce, w którym Bóg mieszkał ze swoim ludem. Jednak Stary Testament zawiera wiele literatury żydowskiej, zwłaszcza apokaliptycznej, przedstawiającej Ogród Edenu jako świątynię, a Adama jako pierwszego kapłana,

który działał w świątyni. Na przykład jedna księga zatytułowana Trzeci Henoch przedstawia Eden jako miejsce, gdzie blask Bożej chwały Szekina rozbłysnął z jednego krańca ogrodu na drugi, są też inne odniesienia.

Zatem jasno widać, że Ogród Eden należy postrzegać jako świętą przestrzeń, w której Bóg będzie mieszkał ze swoim ludem, tak jak to miało miejsce w świątyni. A Adam i Ewa są tam, aby go strzec i strzec, nie jako pierwsi architekci krajobrazu, ale w pewnym sensie pierwsi kapłani, którzy mają strzec tej świętej przestrzeni i dbać o tę świętą przestrzeń, w której mieszka Bóg ze swoimi ludźmi. Na początku powrócimy do tego później w innym wykładzie, kiedy będziemy mówić bardziej szczegółowo o świątyni, ale już na początku zwróćmy uwagę na szereg cech, innych cech, które wyraźnie łączą to ze świątynią, a nawet wracając do rozdziałów 1 i 2, wzmianka o oprawach i światłach, przypomina światło wytwarzane przez świecznik w świątyni.

Sam świecznik, który znajdował się w starotestamentowej świątyni, prawdopodobnie przypomina to drzewo. Świecznik miał przypominać drzewo, prawdopodobnie drzewo życia, które istniało w Ogrodzie Eden. Co ciekawe, kolejną obserwacją, którą zawdzięczam Johnowi Waltonowi, jest to, że sam fakt, że Bóg odpoczywa siódmego dnia, nie jest tylko oznaką Bożego odpoczynku ani oczywiście oznaką tego, że był wyczerpany i potrzebny powstrzymać się od tej rygorystycznej działalności tworzenia, ale nawet koncepcja odpoczynku Boga wydaje się rezonować z obrazami świątyń.

Później w Starym Testamencie, w kilku miejscach, w Księdze Kronik, w 66. rozdziale Izajasza, pojawiają się wzmianki o świątyni jako miejscu spoczynku Boga, jako miejscu spoczynku Bożej obecności. Boża obecność spoczęła w samej świątyni. Kiedy więc Bóg odpoczywa po zakończeniu swego stworzenia, oznacza to, że jest to teraz święta przestrzeń.

Jest to świątynia Boga, w której obecnie odpoczywa lub zamieszkuje, mieszkając pośród swego ludu. I znowu to zobaczymy, gdy wrócimy później do tematu świątyni. A teraz, jeśli chodzi o geografie, pozwólcie, że pozwolę sobie skomentować geograficznie to, co dzieje się w rozdziałach 1, 2 i 3, zwłaszcza w odniesieniu do tej relacji o Ogrodzie Eden.

Zwróć uwagę, jak zaczyna się 8, a Pan Bóg zasadził ogród w Edenie na wschodzie. Pytanie brzmi, jak z geograficznego punktu widzenia możemy to sobie wyobrazić? Czy Ogród Eden pokrywa się z rozdziałami 1 i 2, tak że Ogród Eden obejmuje całe stworzenie? Czy Eden, a może i znajdujący się w nim ogród, są odrębnym miejscem w stworzeniu? Rodzaj kosmologii, a nawet geografii przedstawionych w Księdze Rodzaju od 1 do 3, jest nieco trudny. Być może jednak – i zawdzięczam tę obserwację Gregory'emu Bealowi – sugeruje on, że być może ogród Eden jest miejscem w stworzeniu, miejscem, w którym mieszka obecność Boga.

A głównym zadaniem Adama i Ewy jako nosicieli obrazu Boga i przedstawicieli Jego zagłady oraz wydawania na świat noszącego obraz potomstwa, które ma także szerzyć Boże panowanie i chwałę w całym stworzeniu, jest to, że głównym zadaniem Adama i Ewy będzie wówczas rozszerzanie Eden, aby ostatecznie objąć całą ziemię i cały świat, tak że Eden, ogród Edenu, ostatecznie będzie obejmował całe stworzenie. Zatem scena jest gotowa. Ustawienie jest już gotowe.

Mężczyzna i kobieta zostali stworzeni jako lud Boży i zostali stworzeni, aby wejść w relację przymierza z Bogiem. Bóg dał im łaskawy dar w postaci ziemi, którą dla nich stworzył, a jako nosiciele i przedstawiciele Jego obrazu mają reprezentować rządy i królestwo władcy, zwierzchnika, suwerennego władcy nad całym stworzeniem. Mają reprezentować i szerzyć Jego panowanie i chwałę w całym stworzeniu.

Mają też być płodni i w ten sposób napełnić ziemię, prawdopodobnie wydając na świat inne potomstwo noszące obraz. Mają także dbać i strzec świętej przestrzeni, którą dał im Bóg. A kulminacją tego wszystkiego jest to, że Bóg zamieszkuje teraz i żyje ze swoim ludem w stworzeniu, które tak łaskawie im dał.

Następnie, Księga Rodzaju 3 porusza konflikt lub komplikację, która w pewnym sensie zapewnia główny podział w pozostałej części Starego i Nowego Testamentu. Właściwie można by w rozdziale 3, po rozdziale 3, wprowadzić główny podział pomiędzy Księgą Rodzaju 1 do 3 a resztą Starego i Nowego Testamentu. Pozostała część Starego i Nowego Testamentu będzie rozwiązaniem komplikacji, która pojawia się w 3. rozdziale Księgi Rodzaju. Zatem komplikacja w rozdziale 3. polega na tym, że wąż kusi Adama i Ewę do grzechu, a robi to, namawiając ich do naruszenia postanowienie przymierza, relacja przymierza z Bogiem.

Adamowi i Ewie powiedziano, że nie wolno im dotykać Drzewa Poznania Dobra i Zła, ale Szatan kusił ich, aby to zrobili. Zatem teraz grzech wkracza w Boże stworzenie i udaremnia pierwotny zamiar Boga, aby ludzkość była nosicielką obrazu Boga, odzwierciedlała Jego panowanie, szerzyła Jego panowanie i chwałę po całym stworzeniu, z Bogiem mieszkającym pośród nich. Teraz na scenę wkracza grzech i udaremnia ten zamiar, w związku z czym, co ciekawe, Adam i Ewa zostali wygnani z Ogrodu Eden.

Celowo używam tego określenia „wygnanie”, a zrozumiecie dlaczego w dalszej części tej historii. Zobaczysz, dlaczego używam tego terminu. Ale Adam i Ewa zostają wygnani z Ogrodu Eden.

I co ciekawe, w rozdziale 3 czytamy również, że nie tylko zostali wypędzeni z Ogrodu, ale potem w wersecie 24 jest napisane: Cofnę się i przeczytam werseł 23 z rozdziału 3, Księga Rodzaju 3. Dlatego Pan Bóg wysłał go z ogrodu Eden, aby uprawiał ziemię, z

której został wzięty. Wypędził człowieka, a na wschód od ogrodu Eden umieścił cherubiny i miecz, płonący i obracający się, aby strzec drogi Drzewa Życia. Widzimy więc ten obraz Adama i Ewy wygnanych lub wygnanych z tej ziemi, miejsca błogosławieństw, które dał im Bóg, gdzie mieli działać jako przedstawiciele noszący obraz Boga, aby szerzyć Bożą chwałę i panowanie po całym stworzeniu.

Zamiast tego teraz tak się dzieje, z powodu grzechu i nieposłuszeństwa, ponieważ zerwali relację przymierza, zostają wyrzuceni z Ogrodu i ze świętej przestrzeni, której mieli przestrzegać. A teraz Bóg umieścił przy wschodnim wejściu dwóch cherubinów, dwie istoty anielskie, aby go strzegły. Chcę, żebyście zwrócili uwagę na te dwie rzeczy, do których powrócimy później.

Fakt, że wejścia do Ogrodu strzegą dwie istoty anielskie oraz fakt, że narracja o stworzeniu wskazuje na to, że jest to miejsce na wschód od Ogrodu Eden, przy założeniu kierunkowym, że znajduje się ono na wschodzie. Więc to jest komplikacja, która się pojawia. Ale werset 15, choć znowu, nie chcę tego rozwijać.

Werset 15 jest często postrzegany jako swego rodzaju początkowe etapy ewangelii lub ewangelii w wiadomościach. Ale przynajmniej wersety 15 i 16, a zwłaszcza werset 15, wydają się wskazywać na łaskawe Boże zapewnienie rozwiązania komplikacji, które teraz powstały. A werset 15 mówi: I ustanowię nieprzyjaźń między tobą a niewiastą i między twoim potomstwem a jej potomstwem.

On uderzy cię w głowę, a ty uderzysz go w piętę. I znowu nie powiedziano nic więcej poza tym, że jest to początek konfliktu, który ostatecznie znajdzie rozwiązanie. Chociaż narracja na tym etapie nie mówi nam dokładnie, jak to będzie wyglądać.

Jednak moim zdaniem reszta Biblii, reszta Księgi Rodzaju, aż do Nowego Testamentu, to opowieść o tym, jak Bóg zamierza przywrócić swój pierwotny zamiar wobec

ludzkości i całego swego stworzenia. Oznacza to stworzenie przez Boga mężczyzn i kobiet pozostających z Nim w przymierzu na ziemi, którą Bóg łaskawie przygotował dla swego ludu, i z Bogiem mieszkającym pośród nich. Ludzkość funkcjonuje jako nosiciele obrazu Boga, przedstawiciele Boga, którzy są odpowiedzialni za szerzenie panowania Boga i Jego chwały w całym stworzeniu.

A reszta Starego i Nowego Testamentu opowie, jak ta komplikacja, która została wprowadzona w rozdziale 3, jak ta komplikacja zostanie rozwiązana. W jaki sposób Bóg przywróci swoje pierwotne zamierzenie wobec ludzkości? W ten sposób dotarliśmy do końca ustawień i wprowadzonych komplikacji. Teraz chciałbym jeszcze raz pominąć dość duże fragmenty materiału, zwłaszcza Starego Testamentu.

I znowu poruszę jedynie główne tematy, główne teksty i główne ruchy w historii urzeczywistnienia się Bożych zamysłów przywrócenia Jego pierwotnego zamierzenia wobec ludzkości i stworzenia, jak zostało to wyrażone w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju. I chcę pominąć aż do 12. rozdziału Księgi Rodzaju, gdzie historia Izraela staje się głównym środkiem Boga do ustanowienia lub przywrócenia Bożego zamysłu wobec całego stworzenia. Zatem znowu Księga Rodzaju 1 i 2 dotyczą w pewnym sensie makropostępowania Boga z całym stworzeniem. Teraz, poprzez efekt zawężenia, Bóg skupi się teraz na jednej osobie, ale także na jednym narodzie, jako środek, za pomocą którego Bóg urzeczywistni swój zamiar przywrócenia stworzenia do jego pierwotnej funkcji.

I znowu, z ludem Bożym żyjącym na tej ziemi, darem ziemi Bożej, którą On im dał, z Bogiem mieszkającym pośród nich i ludem Bożym szerzącym chwałę Bożą i panowanie Boże w całym stworzeniu. Następnie historia rozpoczyna się w 12 rozdziale Księgi Rodzaju. I zaczyna się w 12 rozdziale Księgi Rodzaju: Teraz Pan powiedział do Abrama: Wyjdź ze swojej ziemi, swojej rodziny i domu swego ojca do ziemi, którą ci ukażę.

Uczynię z ciebie wielki naród, będę ci błogosławił i rozstawię twoje imię, abyś był błogosławieństwem. Będę błogosławił błogosławiącym ciebie, a przeklinającego cię przeklnę. I w Tobie będą błogosławione wszystkie rodziny i wszystkie narody ziemi.

Jest to zatem początek Bożego zamiaru przywrócenia Księgi Rodzaju 1 i 2 oraz warunków, które były prawdziwe w Jego pierwotnym zamysle dotyczącym stworzenia. Dlaczego to mówię? Cóż, zauważcie, jak ponownie wszystkie dominujące tematy z Księgi Rodzaju 1, 2 i 3 pojawiają się ponownie w Bożym wyborze i wyborze Abrahama i narodu izraelskiego oraz historii Izraela jako sposobu rozwiązania konfliktu i wprowadzonego dylematu w rozdziale 3 Księgi Rodzaju. Przede wszystkim zwróć uwagę na wyraźne odniesienie do Boga dającego ziemię Izraelowi lub Boga dającego ziemię Abrahamowi.

Zatem w wersecie 1 jest napisane: Idź do swojej ziemi, do swojej rodziny i do domu swego ojca, albo wyjdź ze swojej ziemi i do ziemi, którą ci ukazę. Innymi słowy, jest to początkowy etap przywrócenia Bożego zamiaru oddania ziemi ludziom z Księgi Rodzaju 1 i 2. Pamiętajcie, że w Księdze Rodzaju 1 i 2 Bóg stworzył ziemię jako odpowiednie środowisko dla swojego ludu. Był to łaskawy dar, jaki dał swemu ludowi jako miejsce błogosławieństwa, miejsce, w którym Bóg miał zamieszkać ze swoim ludem.

Ale Adam i Ewa zostali stamtąd wygnani z powodu grzechu. Teraz Bóg wybiera Abrahama i lud Izraela, aby sprowadzić ich z powrotem do ziemi jako miejsca Bożego błogosławieństwa i miejsca, w którym Bóg ponownie zamieszka ze swoim ludem. To jest ziemia.

Ziemia jest łaskawym darem Boga dla Jego ludu, zgodnie z rozdziałami 1 i 2 Księgi Rodzaju. Zatem zabranie Abrahama do tej ziemi i narodu izraelskiego, który z niego

wyjdzie, jest ponownym ustanowieniem warunków pierwotnego zamysłu Boga co do jego stworzenia i dla ludzkości w Adamie i Ewie, jego ludu w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju. Zwróć także uwagę na temat przymierza. Bóg jest wyraźnie przedstawiony w tym rozdziale i w kolejnych rozdziałach Księgi Rodzaju jako zwierzchnik, jako władca stworzenia, który teraz wybierze, wybierze i powoła Abrahama oraz postanowi go błogosławić. Zwróć także uwagę na język błogosławieństwa i przekleństwa już zawarty w rozdziale 12, wersetach 2 i 3. Jednak w kolejnych częściach historii Abrahama jasne jest, że Bóg wchodzi w relację z Abrahamem.

Zatem tutaj widzimy temat przymierza jako sposób, w jaki Bóg nawiąże relację ze swoim ludem i będzie go błogosławił, co opisano już w Księdze Rodzaju 1 i 2, teraz staje się dominującym sposobem, w jaki Bóg nawiąże relację ze swoim ludem, przywróci go do ziemi i pobłogosław ich, zgodnie z pierwotnym zamiarem stworzenia z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Na przykład Bóg wchodzi wtedy w relację przymierza z Abrahamem, ale także z resztą jego potomstwa. Zwróć uwagę na rozdziały 15 i 18, które wyraźnie są rozdziałem 15. Cały rozdział 15 wyraźnie odnosi się do ceremonii przymierza, podczas której Bóg wchodzi w relację przymierza z Abrahamem.

I zwróć uwagę, jak kończy się werset 18. Jest napisane: W owym dniu Pan zawarł przymierze z Abramem, mówiąc: Twojemu potomstwu oddaję tę ziemię. Zwróć uwagę na związek ziemi, dar ziemi z przymierzem, które Bóg zawiera z Abrahamem i jego potomstwem.

Co więcej, intencja, zwróć uwagę na intencję błogosławienia Abrahama, wyraźnie pisaną w rozdziale 12, ale powtarzaną w całej narracji o Abrahamie. Zamiar błogosławienia Abrahama jest wyraźnie odwróceniem klątwy, która wydarzyła się już w 3 rozdziale Księgi Rodzaju. W wyniku grzechu Adama i Ewy koniec rozdziału 3 kończy się przekleństwem Boga. Wąż kończy się, gdy Bóg przeklina stworzenie.

A teraz, jako odwrócenie tej sytuacji, Abrahamowi obiecano błogosławieństwo i powrót do ziemi, miejsca błogosławieństwa, ponownie w ramach wypełnienia Bożego zamiaru wobec swego ludu z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Zwróć także uwagę na temat ludu Bożego, że zamysłem Boga, który wybrał Abrahama i wstąpił z nim w przymierze, jest ostatecznie to, że z Abrahama powstanie lud, naród, przez którego Bóg lub z którym Bóg wejdzie w przymierze. Wspomnieliśmy już, że przymierze, które Bóg zawarł z Abrahamem, ostatecznie dotyczy także jego potomków. Ale z Abrahama powstanie ten lud, który będzie ludem Bożym, a Bóg będzie ich Bogiem, tak że Izrael będzie teraz Bożym środkiem do przywrócenia pierwotnego zamiaru stworzenia z Księgi Rodzaju 1 i 2. Czego więc Adam i Ewa nie zrobili z powodu grzechu i doprowadził ich do wygnania z tej ziemi, teraz Bóg zamierza zabrać Izraela z powrotem do tej ziemi, jako miejsce błogosławieństwa, aby dać im odpoczynek na ziemi, aby mogli wejść w związek przymierza, aby ostatecznie Boża chwała i Jego panowanie zostanie utwierdzona na całej ziemi.

Tak więc Izrael jest teraz Bożym zamiarem, aby przywrócić pierwotny Boży cel stworzenia z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Zwróć także uwagę na nacisk na potomstwo i potomstwo Abrahama, co ciągle na nowo pojawia się w Księdze Rodzaju obrazem, że potomstwo Abrahama ostatecznie ma się stać liczniejsze niż gwiazdy na niebie i piaski morskie. Bóg używa różnych metafor, ale kilka razy mówi Abrahamowi, że to potomstwo, że na końcu... Pamiętajcie, że już w rozdziale 12 powiedział mu, że z niego wyjdzie wielki naród. W rozdziale 15 powiedział, że przymierze z Abrahamem miało na celu zapewnienie, że jego potomkowie posiadą tę ziemię.

Bóg wielokrotnie obiecuje Abrahamowi, że jego potomstwo i nasienie będą liczniejsze niż nawet gwiazdy na niebie i piaski morskie. Zwróć uwagę na rozdział 22 i wersety od 17 do 18. Począwszy od wersetu 17, Księgi Rodzaju 22, Bóg mówi do

Abrahama: Rzeczywiście będę ci błogosławił i sprawię, że twoje potomstwo będzie liczne jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza .

A twoje potomstwo posiadzie bramę swoich wrogów i dzięki twojemu potomstwu narody ziemi zyskają dla siebie błogosławieństwo, ponieważ byłeś posłuszny mojemu głosowi. Teraz chcę, żebyście zauważyli, że wzmianka o licznych potomstwie pochodzącym od Abrahama najprawdopodobniej ma być odzwierciedleniem mandatu danego Adamowi i Ewie w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju. Albo pamiętajcie, gdzie Bóg mówi Adamowi i Ewie, macie być płodni i rozmnażać się, i zapełnić całą ziemię, i uczynić ją sobie poddaną. Teraz powiedziano Abrahamowi, że będzie miał potomstwo tak liczne jak gwiazdy na niebie i piasek morski.

Myślę, że jest to spełnienie pierwotnego zamierzenia Bożego, co do Adama i Ewy, aby wydać na świat potomstwo noszące obraz, które będzie płodne i rozmnaża się, a ostatecznie wypełni całą ziemię. Zatem to polecenie zaczyna się teraz wypełniać wraz z Bożym wyborem Abrahama, który spłodzi liczne potomstwo, które będzie płodne i rozmnażać się, które posiadzie ziemię, odzyska ją, zostanie przywrócone do ziemi, łaskawy dar Bożego zaopatrzenia, miejsce błogosławieństwa, które zamierzył, aby Adam i Ewa żyli z Bogiem żyjącym pośród nich, a Adam i Ewa reprezentowali Boże panowanie i szerzyli Jego chwałę po całym stworzeniu. Zatem Abraham jest postrzegany jako pierwszy krok lub pierwsze etapy przywracania przez Boga Swojego pierwotnego zamierzenia co do stworzenia i ludzkości.

Pamiętajcie, że Bóg nie tylko przywraca Swój lud i zbawia Swój lud, chociaż jest to być może najbardziej znaczący element, ale ostatecznie Bóg musi odnowić całe stworzenie. Ale Abraham jest pierwszym krokiem Boga do przywrócenia warunków z Księgi Rodzaju 1 i 2, które zostały zrujnowane przez grzech i zrujnowane przez upadek z rozdziału 3 Księgi Rodzaju. I znowu, to znaczy, że Bóg stworzy i wybierze naród, będzie ich Bogiem i będą Jego ludem w przymierzu z nimi, On łaskawie da im

tę ziemię jako miejsce błogosławieństwa, jako miejsce Jego obecności, a oni będą szerzyć Jego panowanie i Jego chwałę jako nosiciele Jego obrazu, będą szerzyć Jego panowanie i chwałę jako Jego przedstawiciele po całym stworzeniu i napełnić ziemię Bożą chwałą i Jego suwerennym panowaniem. Więc znowu, to tylko jeden z głównych etapów historii i tego, jak historia zaczyna się wyjaśniać, jak historia zaczyna się rozwijać.

I tak jak mówiłem, pomijam duże połacie materiału. Jeśli cofniesz się i spojrzysz na narrację o potopie, narracja o potopie w Księdze Rodzaju 6-9 ma wiele powiązań z rozdziałami 1 i 2 Księgi Rodzaju. Bóg potwierdza swój zamiar odnowienia stworzenia, przywrócenia ludzkości, chociaż teraz 12 rozdział Księgi Rodzaju jest bardziej konkretnego sposobu, w jaki Bóg zaczyna to robić. Powiem też, że nie chcę koniecznie sugerować, że każdy szczegół Starego Nowego Testamentu można wcisnąć lub dopasować do tej fabuły.

Ale znowu, moim głównym zamiarem jest prześledzenie dominujących wątków biblijnej historii o odkupieńczym postępowaniu Boga ze swoim ludem, o Bożym zamiarze przywrócenia Swojego pierwotnego zamiaru, który znalazł odzwierciedlenie w Jego początkowym akcie stwórczym jako suwerennego stwórcy wszechświata ze swoim ludem jako punkt kulminacyjny, jak Bóg działa teraz w historii, aby przywrócić jej pierwotny zamiar z rozdziału 1 i 2 Księgi Rodzaju. W porządku, następnym punktem zatrzymania jest postępowanie Boga ze Swoim ludem poprzez Mojżesza i przymierze, które Bóg zawarł z Mojżeszem. Historia zaczyna się w Exodusie. Znowu pominęliśmy wiele materiałów, ale kolejny etap tej historii rozpoczyna się w Księdze Wyjścia, gdzie Bóg wzywa Mojżesza, aby wybawił swój lud z ziemi egipskiej i ponownie zabrał go do ziemi, którą Bóg obiecał Abrahamowi i co, jak powiedzieliśmy, było częścią Bożego zamiaru przywrócenia Jego zamiaru, aby ludzkość mogła żyć na tej ziemi, jako łaskawy dar Boży z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Tak więc historia

Abrahama kontynuuje przymierze, które Bóg zawiera przez Mojżesza z ludem Izraela, o Jego wybawieniu z Egiptu i Jego zamiarze przywrócenia ich do ziemi.

To jest bardzo ważne. Zobaczymy, jak to zacznie działać w pozostałej części Starego Testamentu, a nawet w Nowym Testamencie. Izrael, zatem naród Izraela, widzieliśmy to już w 12 rozdziale Księgi Rodzaju, ale poprzez przymierze, które Bóg ostatecznie ustanawia z Abrahamem, naród Izraela będzie Bożym środkiem, za pomocą którego przywróci On swoje zamierzenie wobec całego stworzenia i dla Jego ludu z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Chcę więc podkreślić, że mam nadzieję, że wielu z was, słuchając tego, nie musi o tym przypominać, ale niektórym z was być może nie jest to po prostu nowy zwrot w historii lub nowy etap postępowania Boga ze swoim ludem.

To, co Bóg zamierza zrobić z narodem Izraela poprzez Mojżesza, jest integralnie i nierozdzielnie powiązane z narracją o stworzeniu z rozdziałów 1 i 3 Księgi Rodzaju. I znowu, Izraelu, wybór Izraela na lud Boży należy postrzegać jako środek dzięki któremu Bóg przywróci swój zamiar stworzenia z Księgi Rodzaju 1 i 2. Pamiętajcie, że Adam i Ewa zawiedli. Zgrzeszyli i dlatego zostali wygnani z ogrodu, z ziemi, miejsca błogosławieństwa, miejsca, w którym przebywał Bóg ze swoim ludem, świętej przestrzeni. A teraz Izrael nazywany jest narodem, który ponownie Bóg zamierza wybawić go z Egiptu i sprowadzić do ziemi, gdzie teraz będzie Bożym środkiem do wypełnienia pierwotnego Bożego zamysłu co do stworzenia z Księgi Rodzaju 1 i 2. I tak Mojżesz przymierze i nadanie prawa są w rzeczywistości środkami, za pomocą których Bóg dotrzyma i wypełni obietnicę daną Abrahamowi.

Ponownie, poprzez Abrahama, On obiecał wielki naród. On sprowadzi ich na ziemię. Przymierze Mojżeszowe jest sposobem, w jaki to się stanie.

Przymierze, które Bóg zawarł z Mojżeszem poprzez nadanie prawa, jest swego rodzaju środkiem prawnym i sposobem, w jaki przymierze zawarte z Abrahamem będzie teraz egzekwowane i będzie teraz realizowane. Zatem teraz chcę przyjrzeć się nieco bardziej szczegółowo historii Izraela oraz temu, jak wypełnia on i kontynuuje nie tylko historię i przymierze zawarte z Abrahamem, ale sięga aż do stworzenia, jak ta historia Izraela jest ostateczny, nie jest ostateczny, ale jest wypełnieniem i środkiem do utrzymania i wypełnienia przez Boga Jego pierwotnego zamiaru wobec Adama i Ewy oraz całego stworzenia z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju.

To był Dave Mathewson, wykład numer jeden z fabuły Biblii.